

[Lis Groes.]

har meddelt, at han er villig til at modtage det fra den 7. februar d. å. ledige mandat som ordinært medlem af folketinget.

Udvalget til valgs prøvelse har herefter holdt møde, og efter at have gennemgået stedfortræderlisten og de øvrige dokumenter indstiller udvalget enstemmigt, at redaktør Thomas Christensen godkendes som ordinært medlem af folketinget fra og med den 7. februar 1967.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets indstilling om godkendelse af redaktør Thomas Christensen som ordinært medlem af folketinget fra og med den 7. februar 1967

vedtoges enstemmigt med 92 stemmer.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Anker Jørgensen* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren give oplysning om de regler, efter hvilke der tildeles kommunerne — og især Københavns kommune — tilladelse til skolebyggeri, herunder ombygning og tilbygning til gamle skoler?“

Skriftlig begrundelse:

Baggrunden for spørgsmålet er det utilfredsstillende tempo, i hvilket modernisering af de gamle skoler foregår i „brokvartererne“ i København.

Første næstformand (From): Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Anker Jørgensen: Mit spørgsmål til undervisningsministeren drejer sig om, hvorvidt der fra undervisningsministerens eller undervisningsministeriets side lægges visse hindringer i vejen for, at Københavns kommune kan bygge det nødvendige antal skoler, herunder også ombygge og tilbygge på det meget betydelige antal gamle skoler, som Københavns kommuner har.

Baggrunden for mit spørgsmål er, at tempoet i Københavns kommune, specielt hvad angår modernisering af gamle skoler, ikke er særlig tilfredsstillende — jeg ved, at spørgsmålet har optaget andre medlemmer af tinget, nemlig fru Rigmor Christensen og hr. Kampp — og på denne baggrund tør jeg nok sige, at det er et spørgsmål, der har interesse i området.

En af de ting, der fremføres, når man søger at opbygge et forsvar for, at der ikke tildeles Københavns kommune så meget skolebyggeri, som jeg egentlig mener er nødvendigt, er, at Københavns kommunes befolkning og børnetal er i tilbagegang. Jeg vil gerne i denne forbindelse gøre opmærksom på, at der netop i Københavns kommune og netop i de senere år foregår et meget, meget betydeligt boligbyggeri, ja, endog et boligbyggeri, der er så omfattende, at det er større end det boligbyggeri, som foregår i nogle af de mest fremskredne og byggeivrige omegnskommuner. Jeg mener derfor, at der både er brug for nye skoler og i høj grad også brug for ombygning af de gamle skoler. Der synes at være en tendens til, at de gamle skoler bliver der ikke plads til på programmerne.

Jeg vil gerne pege på, at vi har 36 gamle skoler i København, som alle trænger til modernisering, og som kun er blevet moderniseret i meget begrænset omfang. Det er først og fremmest brokvartererne Vesterbro og Nørrebro, der er tale om, og jeg overdriver ikke, når jeg siger, at disse områder sammenlignet med den udvikling, der i øvrigt sker i samfundet på det uddannelses- og undervisningsmæssige område, nærmest er underudviklede.

Det, striden nok står om, er, at man fra Københavns kommunes side siger, at det er undervisningsministeriet, der ikke giver de nødvendige tilladelser. Skoleborgmesteren i København har antydnet noget sådant, og i den beretning, som skolekommissionen har udsendt, står der følgende:

„Blot er man bekymret for, om det nu også faktisk bliver muligt at foretage disse omfattende investeringer. Hidtil har man år efter år måttet konstatere, at ministeriet gennem sine materialebevillinger har reduceret investeringerne til en forsvindende brøkdel af det opstillede program, med det resultat at en